

tudíž zvláštní opatření po rozumu zákona čís. 408/1922 vliv na zákonem předepsané periodické revise družstva ve smyslu § 1 zák. čís. 133/1903, zvláště když podle čtvrtého odstavce tohoto zákona jest revisi provést i za likvidace. Není tu podmínek § 16 zákona ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. a nemohlo býti dovolací stížnosti vyhověno.

Čís. 9069.

Advokát, davší za odměnu radu, ručí i za nedopatření. Pokud šlo o nedopatření advokáta, nikoliv jen o jeho mylný právní názor.

(Rozh. ze dne 27. června 1929, R I 383/29.)

Firma B. domáhala se na žalovaném advokátu Dr. H-ovi náhrady škody, tvrdíc, že žalovaný v době, kdy byla žalobkyně ve vyrovnání, převzal její zastoupení, radil jí a provedl za ni jednání, která měla v zápětí oživení celé pohledávky firmy K. a i další škodu, ježto prý žalovaný určil za den splatnosti kvot 12. srpen 1925, ač splatnost jich nastala již 5. srpna 1925, a složil za žalobkyni peníze k soudu, ač tu nebylo pro to zákonných podmínek § 1425 obč. zák. Žalobní nárok na náhradu škody opírala žalobkyně o §§ 1299, 1300 obč. zák. *Procesní soud* první stolice neuznal žalobní nárok důvodem po právu. *Dovolací soud* zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji, vyčkaje pravomoc, znovu projednal a rozhodl. *Důvody*: Soud procesní zjistil, že firma B. skutečně před 15. červencem 1925 svěřila žalovanému Dr. H-ovi jako právnímu zástupci provedení jejího soudního vyrovnání, že Dr. H. v této věci byl právního názoru, že první splátka vyrovnací kvoty jest splatnou dne 12. pokud se týče 13. srpna 1925, a že také splátky pro firmy K., T. a F. na první kvotu jako právní zástupce žalobkyně skládal k soudu. Rovněž zjistil první soud, že ve sporu č. j. Ck I 64/25, v němž žalovaný právně zastupoval žalující firmu, bylo právoplatně rozhodnuto, že ve vyrovnání firmy B. nastala splatnost první 4% kvoty dnem 5. srpna 1925, a že pro složení této kvoty pro firmy K., T. a F. k soudu do uschování nebylo zákonných podmínek podle § 1425 obč. zák., a že toto složení k soudu nemělo právní účinky placení podle § 1412 obč. zák. Nezaplacením kvoty splatné dne 5. srpna 1925 nastaly následky zmatečnosti vyrovnání podle § 57 vyr. ř. a čl. III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. Pro zažalovanou náhradu škody žalobkyně nejhlavnější jest ve sporu otázka složení peněz k soudu, jež se stalo společně s kvotami jiných dvou věřitelů firmy T. a F. podle zjištění prvního soudu částkou 8.253 Kč 36 h dne 14. srpna 1925 a částkou 4.563 Kč 72 h dne 17. srpna 1925, ježto jen toto složení kvoty k soudu, tedy nezaplacení první vyrovnávací kvoty věřitelce firmě K. přímo do lhůty, mělo v zápětí, že tato firma pro oživení své pohledávky vedla na žalobkyni exekuci, a že tato zase podala žalobu opoziční, jak tvrdí, k radě žalovaného, o niž pak spor ve všech třech soudních stolicích byl proveden bezúspěšně. Upozorňovala totiž firma K. v dopisech ze

dne 9. června 1925 a ze dne 25. července 1925, jimiž důkaz byl prvním soudem rovněž proveden, žalobkyni výslovně na to, že její kvota je splatna do 13. srpna 1925. Ostatně doznává okolnost tu i žalovaný v odvolacím sdělení. Dopisy těmi byla první platební lhůta, jež nastala, jak shora uvedeno, dne 5. srpna 1925 do 13. srpna 1925 firmou K. žalobkyni vlastně prodloužena. Jde jen o to, zda a jak se žalovaný ve příčině splatnosti této první kvoty zachoval. Kdežto žalující strana tvrdí v žalobě, že žalovaný jí nařídil, by složila kvoty pro firmu K., T. a F. k soudu a k tomu ještě odděleně, nejprve jen částky z peníze převyšujícího složené peníze ministerstvem N. O., po druhé i z těchto peněz, tvrdí žalovaný, že radil žalobkyni, by platební lhůty byly včas dodrženy, že nenařídil složení peněz k soudu, že ještě dne 13. srpna 1925 dopoledne radil majiteli žalující firmy Františku B-ovi zaplacení celé kvoty hotově, což prý bylo proveditelné buď v K. složením kvoty na složenku pošt. úřadu šekového firmou K. žalobkyni odevzdanou, nebo v P. telefonicky, že však to František B. odmítl, že se složení kvoty na soudě stalo k výslovnému nařízení žalobkyně, t. j. jejího majitele Františka B-a, který dal proti jeho radě své ústní telefonické nařízení záložně. Je-li správné toto tvrzení, pak snad nemohl by žalovaný za toto jednání Františka B-a býti činěn zodpovědným. Jinak však bylo by tomu, kdyby správným bylo tvrzení žalující firmy o složení peněz, ohledně něhož nemohlo by jíti o pouhý právní názor. §§ 1299 a 1300 obč. zák., o něž opírá žalobkyně žalobní nárok, jsou normou zvláštní, která vylučuje generální normu obsaženou v § 1297 obč. zák. V §§ 1299 a 1300 nestačí píle a pozornost, které může býti použito při obyčejných schopnostech, nýbrž naopak §§ tyto vztahují se na osoby, které z povolání a za plat přejímají jednání, jehož provedení vyžaduje zvláštních znalostí a neobyčejné píle, stanoví, že osoby takovouto píli a neobyčejnou znalost k věci potřebnou musí míti neb aspoň dávají na jevo, že je mají, a musí tedy státi za nedostatek neobyčejných znalostí, zvláštní a neobyčejně značné píle. Předpokládajíc správnost tvrzení žalující strany byl by žalovaný převzetím věci žalobkyně dal na jevo, že své nutné píli a potřebným neobyčejným znalostem důvěřuje, přehlédl by však v tomto případě nejenom předpisy vyrovnávacího řádu vztahující se na práva věřitelů, mající nárok na oddělené uspokojení (§§ 11 a 46 vyr. ř.), a to způsobem vskutku neobvyklým a takovým, že ho lze sotva srovnati s neobyčejnou péčí a neobyčejnými znalostmi, o nichž mluví § 1299 obč. zák. a §§ 9 a 11 adv. ř., přehlédl by v tomto případě hlavně i veškeré předpisy o tom, za jakých okolností může dlužník skládati s účinkem placení peníze k soudu, ač znal, jak již nahoře uvedeno, obsah dopisů zástupce věřitelky firmy K., který přímo žádá hotové zaplacení a upozorňuje na následky toho, nestane-li se tak, čímž by byl podán důkaz, že žalovaný ve věci mu svěřené nešetřil zvláštních odborných znalostí a neobyčejné píle uvedených v § 1299 obč. zák. Názor prvního soudu, že advokát za škodu svému klientu způsobenou zodpovídá jen, byl-li si vědom, že se dopouští nedopatření v jednání, jehož výkon převzal, nelze označiti za správný. Podle § 1300 obč. zák. ručí advokát za škodlivou radu ve věci jeho oboru udělenou i jen nedo-

patřením, pokud byla udělena za odměnu. Nelze srovnávat: advokáta s úředníkem povoláním veřejně k právnímu rozhodnutí, jak činí prvý soud, poněvadž úředník jest v docela jiném poměru ke stranám a ke státu. Tvrzeními stran, jak jsou shora uvedena, se prvý soud blíže nezabýval a neučinil v důsledku toho ve směru jich potřebná zjištění.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Odvolací soud vyslovil názor, že pro zažalovanou náhradu škody žalobkyně jest nejhlavnější ve sporu otázka složení peněz k soudu, jež se stalo společně s kvotami jiných dvou věřitelů (firmy T. a firmy F.), částkou 8.253 Kč 36 h dne 14. srpna 1925 a částkou 4.563 Kč 72 h dne 16. srpna 1925, ježto jen toto složení kvoty k soudu, tedy nezaplacení první vyrovnací kvoty přímo věřitelce firmě K. do konce lhůty mělo v zápětí, že tato vedla na žalobkyni exekuci pro obživnutí své pohledávky. Stěžovatel namítá v rekursu, že odvolací soud přehlédl vliv skutečnosti prvním soudem zjištěné, že žalobkyně neplatila kvoty i jiným věřitelům a že firma K. ve své žalobě č. j. Ck II 64/25 (správně ve sporu o žalobě žalobkyně Ck II 64/25) výslovně uplatňovala zmatečnost celého vyrovnání i z tohoto důvodu, takže žalobkyně ani nemůže odvolovat ze zmatečného vyrovnání náhradní nároky. Leč stěžovatel přehlíží, že odvolací soud dospěl na základě dopisů firmy K. ze dne 9. června 1925 a ze dne 25. července 1925 k názoru, že firmou K. byla splatnost první platební lhůty, jež nastala dne 5. srpna 1925, žalobkyni prodloužena do 13. srpna 1925 a že jen okolnost, že žalobkyně nezaplatila firmě K. přímo první vyrovnací kvotu v této lhůtě firmou jí dané, měla za následek, že firma tato vedla na žalobkyni exekuci pro oživení své pohledávky. Tento názor odvolacího soudu stěžovatel v rekursu ani nena-
padl. Nemá proto pro posouzení věci význam jeho shora uvedená námitka, an stěžovatel v odvolacím sdělení sám praví, že právní účinky zmatečnosti vyrovnání nastávají pro všechny věřitele samy od sebe, že je však musí každý věřitel uplatňovati, a podle názoru odvolacího soudu rekusem napadeného firma K. vedla exekuci proti žalobkyni jen z důvodu zmatečnosti vyrovnání, nastavší proti ní nedodržením lhůty do 13. srpna 1925, poskytnuté žalobkyni k placení první splátky, nikoli z důvodu zmatečnosti, nastavší nedodržením lhůt proti jiným věřitelům. Nelze přisvědčiti stěžovateli ani v tom, že odvolací soud vyložil nesprávně ustanovení §§ 1299 a 1300 obč. zák. Podle těchto ustanovení ručí advokát, dav radu za odměnu, za každé provinění, tedy i za nedopatření, neboť, přiznává se veřejně k svému povolání, které vyžaduje jistě zvláštních odborných vědomostí a zvláštní pilnosti, jest práv z toho, nemá-li potřebných k tomu neobyčejných vědomostí, nebo nevynaložil-li náležité k tomu pilnosti. (Randa »Náhrada škody« str. 26 a 27.) Jest otázkou, předpokládajíc, což ovšem jest teprve zjistiti, že se má věc tak, jak ji tvrdí žalobkyně, zda by šlo u žalovaného jako advokáta jen o mylný právní názor, jak míní první soud, či zda tu jest nedopatření, o němž

mluví § 1300 obč. zák., kotvící ať již v nedostatku zvláštních odborných vědomostí, ať v nedostatku náležitosti k tomu pilnosti, což oboje jest po rozumu § 1299 obč. zák. od advokáta požadovati, právě, že se přiznává veřejně k svému povolání jako advokát. Odvolací soud zjistil, že žalobkyně ukázala žalovanému oba dopisy firmy K. ze dne 9. června 1925 a ze dne 25. července 1925. V dopisech těch žádala firma K. žalobkyni, by jí zaplatila zavčas do dne 13. srpna 1925 první splátku z pohledávky, přihlášené do vyrovnání penízem 151.533 Kč 99 h činící 6.061 Kč 32 h, upozorňovala ji, že jí hrozí, nebude-li splátka dodržena, nebezpečí obživení celé pohledávky, a upozorňovala také, že to, co jí snad bude vyplaceno ministerstvem Národní obrany, slouží ke krytí schodku ve vyrovnacím řízení. Obsah těchto dopisů nemohl žalovaného jako praktického právníka po jejich bedlivém pročtení nechat v pochybnosti o tom, že jedinou správnou radou, kterou měl za tohoto stavu věci dáti žalobkyni, svěřivší mu, jakž zjištěno, již před 15. červencem 1925 provedení jejího soudního vyrovnání, byla rada, by zaplatila žalobkyně firmě požadovanou kvotu hotově v udané výši do poskytnuté lhůty. Vždyť podle obsahu dopisů těch žádala firma na žalobkyni zaplacení kvoty (rozumí se hotově), takže praktický právník nemohl míti pochybnosti o tom, že nebylo důvodu pro postup podle § 1425 obč. zák. Že žalovaný ostatně jako praktický právník obsah dopisů těch také tak vykládal, vyplývá z vlastního přednesu žalovaného, neboť v žalobní odpovědi praví sám, »že upozornil žalobkyni výslovně, že by nemělo účinku deponovati u soudu doplatek pro firmu Jindřich K., neuznává-li firma ta soudní deposici vůbec«. Tím projevil žalovaný nejlépe sám, že mu bylo z oněch dopisů firmy K. jasným, že složení splatné kvoty k soudu nemohlo míti účinek placení, leč že by byla firma K. snad se složením souhlasila. Pakli by byl žalovaný přes tento názor, jehož byl podle vlastního přednesu a k němuž na základě právnických znalostí a po bedlivém pročtení uvedených dopisů měl dospěti, nařídil žalobkyni, jak tato tvrdí, aby složila kvotu pro firmy K., T. a F. k soudu, nešlo by na jeho straně o pouhý pochybený právní názor, nýbrž šlo by, jak to správně vystihl odvolací soud, o nedopatření podle § 1300 obč. zák., za něž by mu bylo zodpovídati. Napadené usnesení hoví tudíž zákonu, a jest s ním souhlasiti.

Čís. 9070.

Služební požitky zaměstnanců československých státních drah.

Přednostenský přídavek jest vedlejším, nestálým požitkem, poskytovaným jen na dobu individuálního služebního použití k určité službě, a jest vždy odvolatelným. Totéž platí o přídavku za opotřebení stejno-kroje.

(Rozh. ze dne 27. června 1929, Rv I 1451/28.)

Žalobce, správce železniční stanice v L., domáhal se na československém státu zaplacení přednostenského přídavku a přídavku za opo-